STAR WARS™

AZ ÉLŐ ERŐ

JOHN JACKSON MILLER

Réges-régen, egy messzi-messzi galaxisban...

„Az élő Erőre figyelj, ifjú padavan!”

Qui-gon Jinn

A galaxis lakói nemzedékeken át a Jedi Tanácshoz, a rend legbölcsebb mestereihez fordultak tanácsért és útmutatásért. A tanács tagjai az Erő akaratát értelmezve segítettek megteremteni a béke és virágzás sosem látott korszakát.

Ez az időszak véget ért. A korrupcióval átszőtt Galaktikus Köztársaság elveszi a létfontosságú forrásokat számos, arra érdemes helytől. A tanácstagok mind nehezebben boldogulnak a kettős feladattal, hogy teljesítsék a szenátus kéréseit és védelmezzék a kiszolgáltatott, segítségre szoruló teremtményeket.

De mialatt a Jedik kivonulnak bizonyos régiókból, a galaxis lakói iránti elkötelezettségük változatlan marad. És ahogyan akadnak Jedik, akik hisznek abban, hogy az Erő többet vár tőlük, léteznek sötét erők, amik hasznot akarnak húzni a távozásukból...

STAR WARS

AZ ÉLŐ ERŐ

részlet

ELSŐ RÉSZ

ELVONULÁS

1. FEJEZET

A *REGAL ZEPHYR* FEDÉLZETÉN

HIPERTÉR

Jó reggelt!

A csillagközi személyszállító válaszfalának támaszkodva álló Qui-gon Jinn Jedi-mester a tanítványa hangja hallatán felkapta a fejét. Obi-van nem neki szánta a szavait. A padavan végre talált egy üres ülést a *Regal Zephyr* szűkös, túlzsúfolt utasterének hátsó részében, és most a közlekedőfolyosó másik oldalán ülő, sötét hajú emberhez beszélt. Qui-gonnak nem kellett a Jedi-érzékeihez folyamodnia, anélkül is elkapta a zsákját szorosan magához ölelő, fiatal nő fenntartását.

Obi-van is felfigyelt valamire, és rögtön megpróbálta megnyugtatni a nőt.

– Elnézését kérem! Nem tudtam, hogy alszik – mentegetőzött fojtott hangon.

– Nem aludtam – felelte kurtán a nő.

– A hipertérben nem könnyű megtenni – folytatta Obi-van, és kimutatott a mocskos ablakon túl villózó fényörvényekre. – Azt sem lehet megállapítani, hogy melyik napszakban vagyunk. Érzem, hogy maga ugyanúgy nem szeret az űrben repülni, mint én…

– Nézze, ez az ülés foglalt – közölte a nő, és fanyar képet vágott.

– Sajnálom – felelte Obi-van, és gyorsan körülnézett. – Gondolhattam volna…

– A férjem bármelyik pillanatban itt lehet.

– Ó, elnézést! – hadarta Obi-van, és azonnal felállt. Meghajolt a nő felé, majd elfordult, és odament az elülső válaszfalhoz, ahol Qui-gon ácsorgott a konyha ajtajánál, a szállítmányuk, a nagy méretű, fémfalú táska mellett. A mester gyengéden rávigyorgott a tanítványára, és azt kérdezte tőle:

– Probléma támadt a megközelítés során?

– Még csak nem is megfelelő galaxisban jártam.

– Ígérem neked, hogy szerezni fogsz legalább egy barátot, mielőtt elérjük a Coruscantot – válaszolta Qui-gon, és a fejét ide-oda forgatva körülnézett az utastérben, amiben sokkal több volt az utas, mint az ülés. – Amondó vagyok, matematikailag lehetetlen, hogy ne sikerüljön.

Qui-gon a múltban gyakran biztatta a padavanját arra, hogy használja ki az utazásaik csendes perceit, és próbáljon megismerkedni más teremtményekkel. Hogy kapcsolatot teremtsen velük. Nem mintha a fiatal férfi nem tudott volna barátokat szerezni – épp ellenkezőleg, veleszületett érzéke volt ehhez. De a képzés, amelynek során a fiatalok Jedi-lovagokká váltak, jellemzően elszigetelte őket – és ettől rossz elképzeléseik támadtak a galaxisban elfoglalt helyükkel kapcsolatban. Qui-gon ezért döntött sokszor úgy, hogy kereskedelmi járattal utaznak, mint most a *Regal Zephyr*rel, ami azon kevés személyszállítók egyike volt, amelyek még közlekedtek az Ootmia Pabolon, a Szeletet a Coruscanttal összekötő, valaha kulcsfontosságú útvonalon. A végeérhetetlennek tűnő utazás egy hajón, ami úgy bűzlött, mint egy szemétzúzó, egyszerre tűnt alázatos tettnek – és megalázónak.

Qui-gontól jobbra kinyílt az automata ajtó. Sovány férfi lépett ki a konyhából, aki mindkét kezével egy-egy rúgkapáló gyermeket ölelt magához. A két Jedire ügyet sem vetve hátrafelé tartott, és ahhoz a nőhöz ment, akivel Obi-van beszélt

az imént. Átadta neki az egyik kicsit, majd előhúzott egy – mindössze egy – zacskót, azt a szegényes élelemadagot, amivel a konyha üzemeltetője szolgált. Az immár egyesült család minden tagja fáradtnak és éhesnek tűnt. Feltépték a zacskót, és pillanatok alatt eltüntették a tartalmát.

Qui-gon elindult a közlekedőfolyosón, és a fiatal szülők előtt állt meg. Elővett a köpenye belső zsebéből néhány plasztikérmét, és megszólította a párt:

– Elnézést a zavarásért! Ön az előbb elvesztette az élelmiszerjegyeit!

– Ezek nem az enyémek – felelte a férfi, és végignézett a mesteren. – Pont most váltottam be az utolsót.

– Akkor bizonyára hozzátapadtak a cipőjéhez. Nem nehéz elhinni, amilyen állapotok vannak itt – válaszolta Qui-gon, és az éhes gyerekekre pillantott, majd ismét a szülőkre nézve hozzátette: – Kérem! Ne hagyják, hogy kárba vesszenek!

Az anya pár pillanatig óvatos tekintettel meredt rá, majd átvette a jegyeket. Felállt, és a kislányát a csípőjére ültetve elsietett a konyha felé. Qui-gon pedig visszatért az előző helyére.

– Ezek szerint kihagyjuk a reggelit – állapította meg Obi-van mosolyogva.

– Úgysem ízlett volna.

– Ebben valószínűleg igazad van – ismerte el a padavan, majd végignézett a komor arcokon. – Attól tartok, mester, belőlem hiányzik a képesség, hogy kapcsolatot teremtsek a köznéppel.

– Már megint ez a hozzáállás – felelte Qui-gon a fejét csóválva. – Mindenki feljebbvaló nálad, Obi-van. Ezt sose felejtsd el, és a szolgálat teljesen természetes lesz számodra!

– Ezt a választ sosem tudom megunni – jelentette ki Obi-van, és felfedezett egy, a közelükben lévő, üres ülést. Kihúzta magát, és hozzátette: – Akkor most ismét belevetem magam a küzdelembe.

– Ezúttal próbáld egy kicsivel energikusabban! A konyhán már elfogyott a kaf.

– Vettem – dörmögte Obi-van.

Qui-gon végignézte, hogy a tanítványa bátran odamegy, és leül egy megtermett, görnyedt alak mellé. Már korábban is látta ezt a teremtményt: egy houkot, egy kék bőrű lényt, akinek látszólag nem volt sem orra, sem füle. Főleg nem lehetett látni rajta ilyesmit most, hogy vastag köpenybe burkolózott, és a csuklyát a fején tartotta – ami furcsának tűnt, mivel az utastérben meleg volt.

Obi-van gyorsan meggyőződött arról, hogy a houk ébren van, majd derűs mosolyt varázsolt a képére, és megszólította az utast.

– Hahó, üdvözlöm!

A teremtmény nagyra nyitotta sárga szemét. A következő pillanatban mordult egyet, felállt, teljes, tekintélyes magasságában kihúzta magát, és levetette a köpenyét, így látni lehetett, hogy sugárvetőt visel a mellkasára szíjazott tokban.

Obi-van nagyot nézett, és sietve kijelentette:

– Ha azt szeretné, hogy békén hagyjam, elég, ha szól!

– Hallgass! – förmedt rá a tagbaszakadt houk, majd a kabin hátsó része felé fordulva felkiáltott: – *Most!*

Még két alak állt fel, és ők is megszabadultak a köpenyeiktől. A sebhelyes képű klatuini és a fején szarvakat viselő devaroni a fegyveréért nyúlt. Az utóbbi kapta elő hamarabb a sugárvetőjét, és mialatt aranyló szeme, illetve hegyes agyarai egyszerre villantak meg, erős hangon kiabált:

– Senki se mozduljon!

Qui-gon látta, hogy Obi-van elkezd felállni, de a mozdulat közepén megdermedt, és felé pillantott. A mester a köpenye alatt rejtőző fénykard közelébe eresztette a kezét – de ő is várt. Vetett egy olyan pillantást a tanítványára, amiről tudta, hogy az érteni fog belőle: *semmi erőszak! Túl sok az ártatlan, akiknek nincs hová menekülniük.*

– Mit jelentsen ez? – kérdezte egy idős utas.

A devaroni meglengette a fegyverét, és szónokolni kezdett:

– Hadd mutatkozzak be! Én a Zúzó vagyok, így van, *az* a Zúzó. És ez a hajó immár az Aljas-banda uralma alá tartozik!

Az Aljas-banda. Qui-gon tudta, hogy ez az egyik csillagközi bűnbanda, ami a Szeletben működik, abban a kolosszális, ék alakú régióban, ami a Magvilágoktól nyújtózott a Külső Gyűrűig. A coruscantiak nemigen tudtak erről a csapatról, és a neve aligha felelt meg toborzási célra. De az ideges reakciókból ítélve nyilvánvaló volt, hogy az utasok hallottak már a bandáról.

És a név még valakit nyugtalanná tett: az Obi-van mellett álló houkot.

– Az Aljas? – kérdezte megrökönyödve. – Azt hittem, hogy a Koponyáknak csináljuk ezt.

– A Koponyáknak? – morogta mély hangon a klatuini. – Beszéltünk már erről, Ghor! A Piszkos Kred banda mindkettőnél többet fog fizetni.

– Pofa be, Wungo! – kiabálta Zúzó, és meglóbálta a fegyverét a társa előtt. – Tegyük félre a témát addig, amíg végzünk itt!

A Lyukas Koponyák. A Piszkos Kred. Qui-gon ismerte a neveket. Egyre több bűnbanda tört fel a régió alvilágából a felszínre. Feltűnés nélkül betolta a táskájukat egy közeli ülés alá. Tudta, hogy valamilyen játszma zajlik itt, csak azt kellett kiderítenie, hogy pontosan miről van szó.

– Ez őrület! – jelentette ki a fiatal apa, és magához szorította síró kisfiát. – Tőlünk semmit sem tudnak ellopni.

– Ez elég nyilvánvaló – válaszolta Zúzó, és a sugárvetőjével a mennyezet felé bökött. – A *hajót* lopjuk el. – A houkra mutatott, és odaszólt neki: – Ghor, tudod, mi a dolgod!

Ghor előrántott az ülése mellől egy üres vászonzsákot.

– Akinek van fegyvere, dobja be! – parancsolta fennhangon, és elindult a gép orra felé. Mialatt így tett, a hátát mutatta

Obi-van felé, amit Qui-gon szerencsés helyzetnek tartott, de most még túl korai lett volna cselekedni. A Wungo nevű klatuini is járkálni kezdett a közlekedőfolyosón. Szintén vászonzsákot hordozott, de ő az értéktárgyakat követelte az utasoktól.

– Az előbb mondták, hogy csak a hajót akarják! – tiltakozott ingerülten egy rodiai.

– Kussolj! – förmedt rá Wungo.

– Mi… mi lesz velünk? – kérdezte egy idős férfi, és könnyek csordultak ki a szeméből.

Zúzó felnevetett, és azt felelte:

– Mindenkit kiteszünk az első megállónál!

– Hol? – kérdezte a fiatal apa. – És mi van ott?

A devaroni elvörösödött, és kiabálva válaszolt:

– Fejezzék be a siránkozást! Tartsák szerencsésnek magukat, amiért nem hajítunk ki mindenkit az űrbe!

Qui-gon eleget látott és hallott. A rablóknak nem volt semmiféle tervük, még csak abban sem egyeztek meg, hogy kinek dolgoznak. Az efféle amatőrök gyakran bizonyultak túlontúl vakmerőnek és súlyos károkat tudtak okozni. Ami azt jelentette a mester számára, hogy gyorsan és okosan kell cselekednie. Vetett még egy pillantást a padavanjára, abban a tudatban, hogy érteni fogja a néma üzenetet, és ellépett a válaszfaltól.

Maga elé emelte mindkét, üres kezét, és megszólalt:

– Barátaim, erre semmi szükség – mondta teljesen nyugodtan.

– Te meg ki vagy? – mordult fel Zúzó, és ingerülten meredt a mesterre.

– Valaki, aki szeretné, ha kellemes utazásban lenne része – válaszolta Qui-gon, és összefonta a karját a mellkasán. – Nem akarom, hogy bárki megsérüljön.

– Az egyetlen, aki mindjárt megsérül, az *te* vagy! – jelentette ki Zúzó.

– Jól van, bátor fickó – mondta Ghor, és Qui-gonra szegezte a fegyverét. – Hol a sugárvetőd?

– Rendszerint anélkül is elboldogulok.

– Ennyire jó vagy, mi? – felelte a megtermett alak, és felröhögött.

– Leckéztessétek meg a nagy hőst! – javasolta Zúzó. – Aztán nyomás a pilótafülkébe!

– Te vagy az, aki el tudja vezetni a gépet – jegyezte meg Ghor.

– Csak csináljátok, amit mondtam!

Ghor és Wungo épp csak elindultak Qui-gon felé, amikor a háta mögött kinyílt a konyha ajtaja. Visszanézett, és a ficánkoló kislányt tartó anyát pillantotta meg. A nő három lépést tett a tat irányába, amikor meglátta a rászegeződő sugárvetőket.

– Leerah, menj vissza! – kiabálta a férje. A nő megrettent, hátrálni kezdett, de megbotlott a küszöbben. Hanyatt esett, a kislánya kicsúszott a karja közül, és a fémpadló felé zuhant.

A nő előbb felsikoltott, de hirtelen elhallgatott, és a szemét tágra nyitva bámulta a csodát, ami a lányával történt. A kicsi lassan emelkedve-süllyedve lebegett a fedélzet felett, olyan közel hozzá, hogy a haja elérte.

– Errefelé mindenki elejt mindent! – dohogott Qui-gon a bal kezét maga előtt tartva.

A kislány vidáman kacagott, mígnem az anyja elkapta, és megint magához szorította.

A többi utas megigézve bámult – de egyikük sem olyan kíváncsian, mint a rablók. Zúzó pár pillanatig tátogott, majd kifakadt:

– Ez egy *Jedi*!

– Valójában Jedi-mester – jelentette ki Obi-van, azzal felállt, és folytatta: – És nem is *akármilyen* mester. Valamikor a múltban felkérték, hogy legyen a Jedi Tanács tagja. Hallottál már a Tanácsról?

Zúzó aggodalmas képet vágott, amivel elárulta, hogy igen, hallott róla.

– Állítólag ők a legjobbak – morogta –, a főnökök.

– Akkor mit keres itt? – vetette fel Ghor, és továbbra is meredten nézte Qui-gont.

– Nemet mondott nekik – magyarázott Obi-van. – Azt gondolta, túl sok időt venne el a kedvenc időtöltésétől.

– És az mi? – kérdezte Zúzó.

– Szeret gondoskodni a személyszállító járatok biztonságáról. Azt a gépet, amire ő vigyáz, nem rabolják el, az biztos.

– Biztonsági őr, mi? – horkant fel Ghor. – A Jedik nem foglalkoznak ilyesmivel. – A devaronira pillantott, és odaszólt neki: – Ugye?

– Persze, hogy nem! – jelentette ki Zúzó vicsorogva. – A Jedik manapság nem törődnek ezzel az útvonallal.

– És mégis itt vagyunk – válaszolta Qui-gon.

Wungo a fejét kapkodva, riadtan nézte Qui-gont és a megmentett kislányt.

– Láttátok, hogy a levegőben tartotta a gyereket? – kérdezte elképedten. – Nem is tudtam, hogy képesek ilyesmire!

– A Jedik nem szoktak kérkedni a képességeikkel – közölte Obi-van, és tett egy lépést a mestere felé. – De azért a hírek elterjednek. Nyilván ti is hallottatok már mindenféle szóbeszédet.

– Miféle szóbeszédet?

– A Jedik titkos képességeiről – válaszolta Qui-gon. – Némelyik egyszerűen bámulatos. Például, egy Jedi pár szóval meg tud fosztani téged a fegyveredtől.

– Tényleg? – mordult fel Ghor, és szorosabban markolta a sugárvetőjét.

– Én nem csinálok olyat – felelte Qui-gon a fejét csóválva. – Sem mást, ami… látványosabb.

– Például? – tudakolta Wungo, és meredten figyelte a mestert.

– Ne idegeskedjetek! – válaszolta Qui-gon, és összekulcsolta a hasa előtt a két kezét. – Hogy is hívják azt a bolygót, ahol mindenkit ki akartok tenni a hajóból?

A válasz Zúzótól érkezett:

– Randon.

– Csodás. Szóval, gondoskodom róla, hogy a pilóták megállítsák ott a hajót. Aztán *ti hárman* kiszálltok, és kerestek egy hajót, amivel visszatértek oda, ahonnan jöttetek – mondta Qui-gon, majd a jobb szemöldökét felvonva hozzátette: – Remélhetőleg egy olyan hajóval, amire felengednek titeket.

– „Kiszállunk"? – ismételte a szót Zúzó.

– Azt jelenti: eltűntök a hajóról – szólt segítőkészen Obi-van.

– Tudom, mit… – a devaroni hirtelen elhallgatott, felröhögött, és így folytatta: – Nem tűnünk el a hajóról!

– Ó, szerintem kimondottan ezt akarjátok.

– És ha mégsem?

– A másik lehetőség… kellemetlen – válaszolta Qui-gon, és Obi-vanra pillantott. – A társam tanúsíthatja ezt.

Ghor is a padavanra nézett, és odaszólt neki:

– Te a társa vagy?

Obi-van elegáns meghajlással felelt.

– Ez is Jedi-lovag? – kérdezte Zúzó.

– Olyasmi – közölte Obi-van, és megpöckölte a padavan-fonatát. – Kicsit bonyolult ügy.

Zúzó káromkodott, körülnézett, és kifakadt:

– Remek! Van még több is belőletek?

– Hagyjuk ezt! – javasolta Wungo. – Én inkább azt akarom tudni, hogy mi a kellemetlen lehetőség.

– Szerintem nem akarod tudni – válaszolta Obi-van és látványosan megborzongott. – Mester, ugye nem arra készülsz, amire gondolok? – Pofát vágott, majd megint megborzongott, és hozzátette: – Nem szeretném eltakarítani a maradványokat.

– Egy szóval sem mondtam, hogy kedvelem ezt a módszert – jelentette ki Qui-gon a fejét rázva. – Ez afféle utolsó megoldás.

Zúzót szemlátomást nem tudta meggyőzni.

– Egy újabb titkos valami, amihez a Jedik értenek? – kérdezte fennhangon. – Miért nem hallottam még róla soha?

– Kiváló kérdés – helyeselt Obi-van. – Mi lehet az oka annak, hogy még nem hallottál róla?

– Az, hogy nem létezik!

– Vagy pedig?

Kellett pár pillanat, hogy a három rabló megfejtse a rejtélyt. Wungo jött rá elsőnek, és megszólalt:

– Mert azok közül, akikkel csináltátok azt a dolgot, egy sem maradt életben?

– Bizonyosan nem – felelte Qui-gon, és látszólag feszengve nézett a tanítványára. – Vagy inkább azt mondom: *határozottan* nem.

Obi-van úgy tett, mintha rosszullét környékezné, és hozzáfűzte:

– De még *ha* túl is élitek, azt fogjátok kívánni, bárcsak meghaltatok volna.

– Ennyi! – jelentette ki Wungo, és leeresztette a sugárvetőt. – Én kiszállok.

– Aha – dünnyögte Ghor, és követte a társa példáját. – Én sem csinálom tovább.

Zúzó szempillantás alatt feldühödve ordított:

– Miről beszéltek, ostobák?! Nekem dolgoztok. Egyszerűen lelőjük őket.

– Vagy talán *téged* lövünk le – vágott vissza Ghor. Ismét felemelte a sugárvetőjét, de ezúttal Zúzót vette célba. – Egyébként is, ki nevezett ki téged főnöknek?

– Erre semmi szükség – szólt közbe Qui-gon, és felemelte a kezét. – Van más megoldás is.

– Először is, begyűjtjük ezeket a fegyvereket – tette hozzá Obi-van, majd odament Ghorhoz, és elé tartotta a bal tenyerét. – Megőrzésre.

– Ígérem, hogy visszakapjátok őket – mondta Qui-gon bólogatva.

Wungo gyorsabban nem is adhatta volna át a sugárvetőjét. Ghor gyakorlatilag belecsapta a magáét Obi-van tenyerébe.

Zúzó összezavarodva figyelte a társait, végül letörten morgott egyet, és leeresztette a fegyverét, majd Obi-van tőle is átvette azt.

– És mindenki sokkal jobban érezné magát, ha a raktérben várnátok, amíg elérjük az úti célt – mondta ekkor Qui-gon.

– A raktérben? – kérdezte Wungo, és jobb kedvre derülve hozzátette: – Ahol az összes jó cuccot tárolják?

– Nem! Az egyik üres rekeszben. Ha ellopjátok az utasok holmiját, nagy bajba kerültök – figyelmeztette őket Qui-gon, és kirántotta az összegyűjtött értéktárgyakat tartalmazó zsákot a klatuini kezéből.

– Be akartok zárni minket! – hördült fel Zúzó.

– Ez a legjobb, hidd el nekem – állította Qui-gon, és félretette a zsákot. – Így a társamnak és nekem nem kell folyton *rajtatok* tartanunk a fél szemünket. És ti sem lesztek összezárva *velünk*.

Ennyi elég volt. Obi-van kinyitotta az átjáró ajtaját, intett egyet, és azt mondta:

– Erre parancsoljatok!

A három alak összenézett, és morogva bár, de elindult a nyílás felé.

– Nagyon remélem, hogy az Aljas-bandánál nem hallanak erről – dohogott Zúzó.

– Én amúgy sem csatlakoznék hozzájuk – mondta Obi-van. – Szörnyű ez a név.

Qui-gon az utasok felé fordult, és fennhangon beszélt:

– Elnézést kérünk a felfordulásért. De most már találnak néhány szabad ülést!

2. FEJEZET

A *REGAL ZEPHYR* FEDÉLZETÉN

HIPERTÉR

Csináld a trükköt! Csináld a trükköt!

A kicsi éppen csak annyi idős volt, hogy tudott beszélni, de ezeket a szavakat tisztán mondta ki – újra és újra. A szavak hozzájárultak a *Regal Zephyr* utasterében uralkodó hangzavarhoz, ami a rablók távozását követően robbant ki. Az egyetlen utaskísérő, amikor végül előkerült, hogy kiderítse, miért lármáznak az utasok, azon találta magát, hogy panaszok egész sorával kell foglalkoznia.

Qui-gon visszafogta magát, hogy ne szórakoztassa további látványos trükkökkel a kislányt. Dacára a tanítványával előadott műsornak, a Jedik nem szokták hirdetni a titkos képességeiket. Qui-gon ezt helyes elvnek tartotta. A mások szeme láttára bemutatott trükkök tovább szélesítették a hétköznapi teremtmények és a Jedik közötti szakadékot, méghozzá mindenki számára kínos módon. Ettől függetlenül remélte, hogy javulni fog a hangulat a gép fedélzetén.

Ez a reménye addig tartott, amíg a tanítványa vissza nem tért a raktérből.

– A mi önjelölt géprablóinktól többé nem kell tartanunk – jelentette Obi-van, amikor belépett a rekeszbe. – Mostantól békés lesz az utazás.

– Békés…? – kérdezte Leerah, ahogy közelebb lépett, hogy elvigye izgága gyermekét. – Maguk békés utazást ígérnek.

– Igazán nem kell hálálkodniuk! – felelte Obi-van, és feltartotta mindkét kezét. – Ez a legkevesebb, amit megtehettünk.

– Én *nem* hálálkodok – tiltakozott Leerah. – És tényleg ez volt a legkevesebb, amit tehettek.

– Tessék? – kérdezte Obi-van, és megrökönyödve bámulta a nőt.

Leerah a bal karjába kapta a kislányt, és a jobbjával az utasokra mutatva válaszolt:

– A legtöbben a Tharbenről jövünk. Ismerik?

– Persze – válaszolta Obi-van. – Pár évvel ezelőtt eltöltöttem valamennyi időt az ottani Jedi-állomáson. Kellemes bolygó.

– Az volt – szólt közbe a nő férje. – Csak aztán a cégek kezdték elhagyni az Ootmia-útvonalat, mert annyira elharapózott a bűnözés a Szeletnek ebben a részében… és a Köztársaság leállította a bolygónk védelmi szolgálatának támogatását. – Szigorú tekintettel meredt a padavanra, és hozzátette: – Tényleg nem tudja, hogy mi történt ezt követően?

Qui-gon megkímélte a tanítványát a kínos pillanattól, amikor odaszólt neki:

– Obi-van, a Jedi Rend tavaly bezárta a tharbeni állomást.

– Ó… – sóhajtott Obi-van, azzal leengedte a vállát, és lesütötte a szemét.

– A tanítványomnak nincs tudomása ezekről a dolgokról – közölte ekkor Qui-gon, és a fejét oldalra döntve azt kérdezte: – Milyen hatással járt az állomás bezárása?

Egy tőlük néhány méterre ülő, idős férfi válaszolt:

– A Tharben a Hutt Űr szélénél van, így a lakóinak jóban kell lenniük a Köztársasággal és a szindikátusokkal is ahhoz, hogy működésben tartsák a világukat. Egy úti állomás, ami a legveszélyesebb helyekkel üzletel. De most már nincsenek

ellensúlyok. – A Jedikre szegezte a mutatóujját, és hozzátette: – *Maguk* voltak az ellensúly.

Obi-van felnézett, és megszólalt:

– Egy pillanat! Ha az Ootmia-út mellett van, akkor még van valamilyen védelme. A Köztársaság rendőri…

Qui-gon a kezét feltartva lecsendesítette a padavanját. Ebben a percben nekik kettőjüknek hallgatniuk és figyelniük kellett.

Az utaskísérő, aki örült, hogy már nem őrá haragszik mindenki, beszélni kezdett:

– A csillagtérképek nem mesélik el a valódi történetet. A köztársasági határ a Középső Gyűrűn túl… évek óta csak a képzeletben létezik. A Szeletben azokon a hipertéri útvonalakon, amik megközelítik a Hutt Űrt, gyakoriak a kalóztámadások. Létezik egy széles sáv, ahol már túl veszélyes repülni… – A férfi elhallgatott, és úgy tűnt, zavarba jött, de végül hozzátette: – Ahogyan azt maguk is látták.

Leerah letette egy ülésre a kislányát, és mialatt becsatolta a biztonsági övét, átvette a szót:

– A Tharbenen születtem és nevelkedtem. Olykor történtek rossz dolgok, de én sosem láttam ilyesmit. De ma már jól láthatóak. Amikor a tulajdonosok nem tudnak védelmi pénzt fizetni, a bűnbandák felgyújtják a gyárakat. Vale és én így vesztettük el a munkánkat. – Felállt, és az utastérben körbemutatva folytatta: – Ezen az útvonalon legalább még van közlekedés. – Az utaskísérőre pillantott, és odaszólt neki: – *Van* még, ugye?

A férfi azonnal a védelmébe vette a vállalatot, aminek dolgozott:

– A Regal Voyager mostanáig szerencsés volt… a mai probléma a kivételes esetek közé tartozik. Amíg ez a helyzet, a járataink közlekednek. Még most is jelentős az üzleti célú forgalom az Ord Jannak és a Kwenn felé.

– A… – kezdte Obi-van, de elhallgatott, és a mesterére nézett, nyilván azért, mert nem tudta, elmondhatja-e azt, amit tud.

A padavan helyett Qui-gon válaszolt:

– Tegnap jelen voltunk az Ord Jannakon, amikor bezárták az ottani Jedi-állomást. – Felemelte a táskát, és hozzátette: – Most szállítjuk a Coruscantra az utolsó megmentendő tárgyakat.

Többen egyszerre kezdtek beszélni, így megint kitört a hangzavar.

– Csodálatos! – mondta Leerah, és jóval hangosabban folytatta: – Az egész Ootmia-útvonal összeomlik. Épp időben jöttünk el!

Amikor valamennyire csendesedett a lárma, Obi-van feltartotta mindkét kezét, és emelt hangon beszélni kezdett:

– Ezek afféle előretolt helyőrségek. Nem rendőrségi állomások, hanem csupán olyan létesítmények, ahol a Jedik megszállhatnak és tanulhatnak, ha felkeresik az adott bolygót. – Elfordította a kézfejét, hogy a tenyere a mennyezet felé nézzen, és hozzátette: – Alig jártak oda Jedik.

– Ne higgye, hogy mi ezt nem tudtuk – válaszolta neki az idős férfi. – De nem mindig volt így. A nagyszüleim elmesélték, hogy amikor még fiatalok voltak, a tharbeni állomás elevenen nyüzsgő, forgalmas hely volt. A Jedik gyakran felbukkantak a falain kívül is. Segítettek a bolygó lakóinak. – Megcsóválta a fejét, és folytatta: – De még amikor egyre ritkultak a látogatások, akkor is tudtuk, hogy *valaki* biztosan visszatér. Az az épület még jelentett valamit.

Páran megint kiabálni kezdtek. Valaki új témát vetett fel. Egy ithori, aki egy kicsi gyereket tartott a karjában, Leerah és Vale felé mutatva beszélni kezdett:

– Láttam, Jedi, hogy mit tett azért a családért. Élelmiszerjegyeket adott nekik! Van magánál annyi, hogy mindenkinek jusson?

– És mi lesz holnap? – kérdezte valaki más. – Akkor mit fognak csinálni?

Qui-gon próbálta nyugodt mederben tartani a beszélgetést.

– Biztosíthatom önöket – mondta emelt hangon, de higgadtan –, hogy amint elérjük a Coruscantot, a Köztársaságnak az a szervezete, ami a menekültekkel foglalkozik…

– Mi nem vagyunk menekültek! – kiabálta valaki.

– Elnézést, akkor… a szervezet, ami a *hirtelen elköltözőkkel* foglalkozik, gondoskodni fog arról, hogy legyen szállásuk és megélhetésük.

– Nekem van egy egészségügyi problémám – mondta az egyik utas. – Rendszeres kezelésre szorulok.

– Arról is gondoskodnak.

– Én pont most vizsgáztam volna – kiabált egy másik –, hogyan fogom megkapni a bizonyítványomat?

– Arra is gondunk lesz – felelte Qui-gon. Tudta, hogy nem az ő feladata mindent elintézni – és ezt nem is várhatta tőle senki. De meg kellett próbálnia. Elővette a kommunikátorát, felmutatta, és bejelentette: – Esküszöm önöknek, azonnal felveszem a kapcsolatot az illetékesekkel.

– Rá akar sózni minket valakire! – fakadt ki Leerah, és tehetetlenül széttárta a kezét. – Annyi mindent hallottam a Jedikről. Mostanáig egyet sem láttam, de azt mondták nekem, ez azért van, mert maguk megmentenek valakiket… *és rögtön távoznak*. – Ekkor Obi-vanra nézett, horkantott egyet, és hozzátette: – Azt hiszem, most mi is átéljük ezt.

– Ez nem tisztességes! – fakadt ki Obi-van, mielőtt uralkodni tudott volna magán. – Akarom mondani: ez nem igaz!

Leerah kislánya megijedt az erős hangoktól, és sírni kezdett.

Qui-gon látta a tanítványán, hogy ez már túl sok neki, és megértette, hogy miért. A feladataik galaktikus léptéke azt jelentette, hogy a Jedik minden korábbinál több figyelmet szenteltek annak, amit sokan a kozmikus Erőnek neveztek: a teljes

képre, amibe beletartozott mindenki, a jelenben és a jövőben egyaránt. Ezt senki sem tette meg többször, mint a Jedi Tanács tagjai. A feltörekvő tanítványok, akik példaképnek tekintették őket, hozzájuk hasonlóan a galaktikus asztropolitikai színtéren akarták eltölteni az idejüket, ahol az igazán nagy kérdésekkel és problémákkal foglalkozhattak.

Viszont, noha még az olyan tanácstagok is, mint Yoda, rendszeresen arra intették a padavanokat, hogy szenteljenek figyelmet a jelennek, és annak a helynek, ahol éppen tartózkodnak, számtalan tanítvány hajlamos volt megfeledkezni arról, hogy a problémák, amelyek galaktikus szinten aprónak tűnnek, az egyén számára óriásiak lehetnek. Az élettel járó remények és félelmek az Erő egy bizonyos aspektusában gyűltek össze, és Qui-gon már régebben úgy döntött, hogy ezen aspektus megértésének szenteli a pályafutását.

És ha valaki az élő Erőt akarta tanulmányozni, arra mindig a jelen volt a legjobb. Qui-gon úgy tette le a táskát, hogy az nagyot koppant, mire mindenki ijedten elhallgatott.

Ekkor megkereste a tekintetével az utaskísérőt, és odaszólt neki:

– Mondja, uram, milyen messze vagyunk a Coruscanttól?

– Elég messze. Még több megálló van előttünk, mielőtt odaérünk.

– Rendben – válaszolta Qui-gon, azzal összekulcsolta a hasa előtt a kezét, és az utasokat fürkészve beszélni kezdett: – Igaz, hogy a Jedik olyan feladatokat kapnak, amelyek miatt mindig mozgásban vannak. De a tanítványom és én most önökkel vagyunk. És mindent meghallgatunk, amit önök szeretnének elmondani. – Ekkor egyenesen Leerah szemébe nézett, és hozzátette: – És nem csak üzeneteket fogok küldeni, hanem annál többet teszek. A szavamat adom rá.

– Egy Jedi szavát? – kérdezte a nő, és komoran nézett vissza a mesterre.

– Egy olyan valaki szavát, aki segíteni akar.

Leerah pár pillanatig gondolkodott, de végül bólintott.

Ekkor több beszélgetés vette kezdetét a kabinban; az utasok meghatározták, hogy ki beszéljen és milyen témákról. Obi-van közelebb lépett, és felvette a táskát.

– Azt hiszem – mondta fojtott hangon, a mestere felé hajolva –, hiányzik az a rész, amikor különféle alakok sugárvetőt szegeznek ránk.

– Gyakran mondogatom, hogy figyelj az élő Erőre. Egyedülálló lehetőséget kaptál arra, hogy hallgasd, mialatt beszél – felelte Qui-gon, azzal Obi-van vállára tette a kezét, és suttogva hozzáfűzte: – *Ne hagyd ki!*

3. FEJEZET

CORUSCANT

Egy, a fénykard javításáról szóló, kézzel írt jegyzetekkel teli kötet. Egy, *A Jedik költészete* című tudományos értekezés. Egy rég elavult kódfejtő kézikönyv.

Eeth Koth a coruscanti Jedi Templom könyvtárának előcsarnokában állva figyelt, mialatt egy könyvtáros átnézte a tartalmát annak a táskának, amit Qui-gon Jinn hozott el az Ord Jannak bezárt állomásáról. Eeth tudta, hogy nem sok értékes dolog maradhatott azon a helyen, és a gyors vizsgálat pontosan ezt igazolta.

A könyvtáros ismét beszélni kezdett:

– Egy belépési engedély az Ord Jannak Kormányzati Központjába, rég lejárt. Két adatkártya, minden adat törölve-felirattal. Egy… – A férfi elhallgatott, és pár pillanatig egy plasztpapírt tanulmányozott, majd azt mormolta: – Van itt valami, amit nem ismerek fel. – Eeth felé fordult, és odaszólt neki: – Mester?

Eeth odament hozzá, és átvette az iratot. A ritkaságok szakértője volt, de még ő sem tudott mit kezdeni ezzel a valamivel. Végül Qui-gonra nézett, és azt mondta:

– Jól jönne egy kis segítség…

– Nekem is beletelt némi időbe, mire rájöttem – közölte Qui-gon derűsen. – Ez egy ellátmány-számla. Egy több évszázaddal ezelőtti, különleges eseményről származik, amikor is egy huttnak megengedték, hogy felkeresse az állomást.

A zabrak mester gyorsan végignézte a listán szereplő tételeket, és azt dörmögte:

– Lenyűgöző… Már értem, miért tartották meg. Ez egy igazi emlék.

– Vagy figyelmeztetés, hogy még egyszer ne költsünk ennyi pénzt egyetlen vendégre – vélekedett Qui-gon mosolyogva.

Eeth, aki a közelmúltban került be a Jedi Tanácsba, azt kapta feladatnak, hogy felügyelje az állomásbezárások legutóbbi körét. Ez a fajta visszavonulás rutin ügynek számított egy olyan galaxisban, amelyben a kereskedelem egyre hanyatlott, és ennek nyomán átcsoportosították a forrásokat, hogy hatékonyabban használhassák fel őket. De még egy olyan ritkán látogatott Jedi-létesítmény is, mint ami az Ord Jannakon működött, különleges gondoskodást igényelt a bezárás folyamata során. A Rendnek nem egyszer kellett átruháznia az épület tulajdonjogát a helyi kormányzatra. És az érzékeny információt tartalmazó, illetve történelmi tárgyú anyagokat a helyszínen kellett megvizsgálni, hogy aztán a kulcsfontosságú tételeket elszállítsák a Coruscantra, ahol a Tanács egyik tagja meghozta a végső döntést abban a tekintetben, hogy mi való a Jocasta Nu vezetésével működő könyvtárba, és mi nem.

Eeth agya kiválóan megfelelt a téradatok tárolásához, így nem esett nehezére megjegyezni, hogy hol van a Rend távoli állomásainak többsége. Ami ideiglenes megbízatásként indult a számára, állandó feladattá változott, és idővel egyre inkább unalmas és fárasztó munkává. Úgy tűnt, valahányszor Yoda és Adi Gallia visszatér egy-egy Valorum kancellárral folytatott megbeszélésről, hamarosan megint bezárnak valahol egy külső állomást…

Eeth számára ugyanakkor az Ord Jannakról elhozott anyagok jelentéktelen természete megerősítette azt, hogy ezek bölcs lépések.

– Azon a helyen sokszor évekig nem járt senki – mondta bólogatva.

– Úgy is nézett ki – felelte Qui-gon.

– Akkor ennyi – jelentette ki Eeth, és kézmozdulattal jelezte a könyvtárosoknak, hogy szabaduljanak meg az anyagoktól. Ezt követően felfigyelt a táskára, amiben Qui-gon az iratokat és könyveket hozta. Az egyik oldalán lévő, domború emblémát nyolcágú csillagba zárt aranykelyhet ábrázoló véset díszítette. – Ez nem a mi táskánk – jegyezte meg a mester.

Qui-gon bólogatva válaszolt:

– Nem volt nálunk saját táska, amikor átirányítottál minket az Ord Jannakhoz. A Regal Voyager vállalat, ez a címere, a rendelkezésemre bocsátott egy értékszállító táskát, mielőtt felszálltunk a gépükre.

Eeth belenézett a táskába.

– Páncélhéj márkájú… szép darab – dörmögte, majd megpaskolta a sarkokat, és folytatta: – Elektronikus védelem, ami megzavarja a letapogatókat. Erős berendezések.

– A vállalat bérbe adja ezeket futároknak, bankároknak – magyarázott Qui-gon –, mindenkinek, aki olyan tárgyakkal utazik, amiket nem szeretne megmutatni másoknak. Jelszavas védelem, hangparanccsal működik, ahogyan magad is láthattad-hallhattad. Obi-van ötlete volt, hogy a Jedi-törvények egyikét használjuk.

– Mennyi mindenre jók a Jedi-törvények, nem igaz? – kérdezte mosolyogva Eeth.

– Nem tudják nem vezetni a kezünket a mindennapokban.

– Gondoskodom róla, hogy elkerüljön a Regal Voyager helyi irodájába – jelentette ki Eeth, és becsukta a táskát. – Az ügynek ezzel vége. Ti ketten mindig megbízhatók voltatok, Qui-gon mester. Tudom, hogy ez a fajta feladat nem éppen

kellemes, de egy Jedinek kell elvégezni, nem bízhatjuk civilekre. Nagyra értékelem a részletek iránti figyelmedet.

– Jót tesz a tanítványoknak, ha látják, hogyan intéződnek a dolgok – bölcselkedett Qui-gon.

– Ettől függetlenül nem kell túlzásba vinni – felelte Eeth. – Mialatt továbbra is ilyen jellegű feladatok várnak rád, szabad vagy, amíg nem kapod meg az újabb megbízatást. És még egyszer köszönöm.

– Ezt nagyra értékelem, mester – válaszolta Qui-gon, és rövid töprengés után folytatta: – De mielőtt elmegyek, szeretném felhívni a tanácstagok figyelmét valamire.

Eeth felkapta a fejét, és azt kérdezte:

– Ez a valami kapcsolatban áll az állomással?

– Igen… de többről van szó – felelte Qui-gon gondterhelten. – Valójában az egész testületet érinti. Mikor lesz a következő ülés?

Eeth bevallotta, hogy nem tudja, majd így folytatta:

– Már rég esedékes lenne, de annyira elfoglaltak vagyunk, hogy fogalmam sincs, ki merre jár. Többen távoli világokon tartózkodnak. Ez ugyan nem akadály…

– De előzetes szervezést igényel – fejezte be Qui-gon a mondatot bólogatva. – Nekem is el kell intéznem más dolgokat. Nem csak ezt a táskát hoztuk haza magunkkal.

– ELÉRTEM A TURBINÁT! – hallatszott a gép belsejéből.

– Remek! – válaszolta Plo Koon, és lábujjhegyre állt a vaskos fémrácson. – Csak nyugodtan, nem kell kapkodni!

Ha valaki figyelte volna a Jedi Templom szerelőhangárjában zajló jelenetet, első pillantásra azt gondolta volna, hogy Plo kesztyűs kezével próbálja elkapni és megtartani a jókora járművet. A gép két méteres magasságban lebegett, a kel dor Jedi-mester pedig alatta állt, a két kezét feltartva. Valójában

a négy lebegtetőmodul tartotta a hajót a levegőben, míg Plo szerszámokat adogatott fel a hasi szerelőpanelnél.

Ez a munka aligha illett a Tanács egyik tagjához, de a Jedik felszíni flottájának karbantartása több napos késésben volt, és Plo úgy gondolta, az lesz a legjobb, ha személyes példamutatással készteti gyorsabb munkára a szerelőket.

A gép belsejében ismét megszólalt valaki:

– Leeresztem a hűtőfolyadékot. Vigyázat odalent!

Plo azt hitte, hogy ez alig egy percig fog tartani, és elnézett oldalra. És hirtelen tágra nyitotta a szemét. A veszély előjelét érzékelte, és a hajó orrát tartó lebegtetőmodulok egyikére nézett. A gépezet kék fénnyel villant egyet, és leállt. Az egész hajó megbillent, és félő volt, hogy összenyomja a tatja alatt dolgozó szerelőket.

Ahogy a súlyos gép ereszkedni kezdett, Plo fellendítette a bal kezét, és az Erőt használva megállította. De ezzel csak időt nyert, a lebegtetés nem jelenthetett tartós megoldást. A másik kezével a meghibásodott modul felé intett. Meglátta az oldalán a kart, amivel át lehetett kapcsolni a fő energiacelláról a tartalékra, és az elméje erejét használva lenyomta. Az Erő reagált – és a berendezés halk zúgással életre kelt.

Az antigravitációs erőtértől hajtott orr felfelé lendült – de túl gyorsan. Feszítővasak és csavarkulcsok zuhogtak a mesterre a felette lévő szerelőnyílásból. Néhány másodperc alatt immár harmadszorra használta az Erőt, és elkapta a szerszámokat, mielőtt fejbe vágták volna. Sajnálatos módon, ugyanez a képessége semmit sem ért az ellen, ami utoljára esett ki a dülöngélő hajóból, és ami nem más volt, mint egy vödör leeresztett hűtőfolyadék. A látvány hatására elengedte a szerszámokat az elméjével – és a következő pillanatban a folyadék egyenesen az arcára zúdult.

– Plo mester! – kiabálta valaki.

– Maradjanak ott! – kiáltotta, vagy inkább hörögte Plo a szerelőknek. Először ezzel a problémával foglalkozott:

kiöntötte a folyadékot a légzőmaszkjából. Aztán tisztára törölte a szemüvegét, hogy jobban lásson, és fel tudja mérni a hajó állapotát – szerencsére stabilnak tűnt.

És meglátott valami mást is: egy lefelé görbülő szarvakkal ékesített, kopasz fejet, ami az imént jelent meg a szerelőnyílásban. Saesee Tiin higgadtan fürkészte a társát, majd megállapította:

– Tehát itt vagy!

– Ne nevess! – morogta Plo, és hűtőfolyadék-cseppeket söpört le a köpenyéről.

– Kinevettelek valaha?

– Azt hiszem, nem.

– Az volt a feladatod, hogy adogasd a szerszámokat – jelentette ki Saesee, és borostyánsárga szeme furcsán villant egyet.

– Tiin mester, könyörgöm, mondd meg: merő véletlenségből észrevetted-e, hogy megbillent a hajó?

– Dolgozom – válaszolta Saesee, és a padlón heverő szerszámokra nézve hozzátette: – Itt vannak!

Plo tudta, hogy nagyjából ennyi együttérzésre számíthat ettől a társától. Ezen felül, az iktotchi nem tartozott a legvonzóbb külsejű Jedik közé, de amíg Plo az akármekkora személyzettel kapcsolatos logisztikai feladatokhoz értett, addig Saesee szakterülete a csillaghajókkal repülés, illetve a javításuk volt. Ebből eredően a legtöbb esetben beszállítókkal és droidokkal került kapcsolatba, nem beszélve a tanítványokról, akiket Plo szervezett be a folyamatos karbantartásra szoruló hajók és siklók körüli munkákhoz. Egy ilyen csapat irányítása eleve nem volt könnyű feladat, de még nehezebb lett most, amikor azért is dolgoztak, hogy felfejlesszék a flottát.

– Plo mester! – mondta valaki a háta mögött, és a kel dor egyből felismerte Obi-van Kenobi hangját. Megfordult, és azt látta, hogy a padavan törölközőt nyújt felé.

– Köszönöm, Obi-van – válaszolta Plo Koon, és megtörölgette az arcát. – Látom, visszatértél a Szeletből.

– Bárcsak egy perccel hamarabb érkeztem volna! – felelte Obi-van, azzal fél térdre ereszkedett, és elkezdte összeszedni a szerszámokat.

Saesee kiugrott a hajóból, a kezében üres szerszámosládát tartott. Az erős testfelépítésű iktotchi ügyesen elkerülte, hogy megcsússzon a padlót borító folyadékfoltokon.

– Á, Kenobi! – mondta. Nála rendszerint mindössze ennyiből állt a köszönés. – Azért jöttél, hogy csatlakozz a szerelőcsapathoz?

– Sajnos jelenleg más feladatom van, Tiin mester – válaszolta Obi-van, és a ládába dobta a szerszámokat. – Qui-gon szeretné elkérni az egyik személyszállító kompot. Van néhány új jövevény az űrkikötőben, akik nem tudják kifizetni a viteldíjat a Coruscant másik oldalán lévő bevándorlási központhoz.

– Ez hivatalos kérés? – kérdezte Saesee, és meredten nézte az ifjú Jedit.

– Nem, de összefügg valamivel, ami a mostani küldetésünk alatt történt. Pontosabban, amikor már hazafelé tartottunk.

– A Köztársaság nem tudja rendezni az ügyet? – tudakolta Plo Koon.

– Van egy kis finanszírozási probléma. Jinn mester azt reméli, hogy sikerül megkerülni – magyarázott Obi-van, majd hirtelen kihúzta magát, és hozzátette: – A… khm… a szabadidőnkben szeretnénk rendezni.

– Ez igazán szép tőletek – helyeselt Plo, majd körbemutatva folytatta: – Sajnálatos módon, ahogyan magad is láthatod, a felszíni flotta java része nincs használható állapotban.

Obi-van biccentett egyet, és azt dörmögte:

– Egy próbát megért…

– A szerelők csak ennyire gyorsan tudnak dolgozni – mondta Saesee. – És még egy Jedi is csak bizonyos mennyiségű munkát képes elvégezni. Türelem!

Plónak nem voltak illúziói a kérés eredetével, sem azzal kapcsolatban, hogy mennyire türelmes Qui-gon, amikor azon

dolgozik, hogy bajba jutott teremtményeken segítsen. Ő maga értékelte a segítő szándékot, ha nem is értett egyet a Jedik eszközeinek ilyen jellegű felhasználásával. Ettől függetlenül biztosan tudta, hogy Qui-gon megtalálja a megoldást.

– Az Erő majd megadja… – jelentette ki végül.

– Egy pillanatra, Plo mester! – mondta valaki barátságos hangnemben a háta mögött.

Plo megfordult, és meglátta Heezót, az egyik droidszerelőt, aki a jelek szerint odajött hozzájuk, és nekilátott, hogy feltörölje a hűtőfolyadékot a padlóról. A seloniai a többiekhez beszélt:

– Elnézést, de hallottam, amint a problémátokról beszéltetek. – Obi-vanra nézett, és folytatta: – Ismerek egy sofőrt, aki egy zenekarnak dolgozik, és szívességgel tartozik nekem, mert egyszer megjavítottam a droidját. Nem bánnák a barátaitok, ha egy luxus lebegőbusszal kellene utazniuk?

– Bánnák-e? – felelte Obi-van mosolyogva. – Imádni fogják! Hosszú ideje nem volt részük rendes ellátásban.

– Akkor el tudom intézni a dolgot – válaszolta Heezo, és Plo felé fordulva hozzátette: – Ha engedélyezed, mester.

– Természetesen – mondta Plo, és kivette a felmosófát Heezo kezéből. – Intézkedj, kérlek! Ezt majd én befejezem.

A szerelő meghajolt, és elsietett a kijárat felé.

– Látjátok? – kérdezte Plo fennhangon, és széttárta a kezét. – Az Erő *máris* megadta a választ!

Obi-van köszönetet mondott a két mesternek, majd előhozakodott egy újabb kéréssel:

– Jinn mester szeretne beszélni az összes tanácstaggal. Mit gondolsz, összeültök mostanában?

– Mondd meg te! – mordult fel Saesee, és végigmutatott a hangárban álló, javításra és felújításra váró kompokon, illetve siklókon.

– Értem – válaszolta Obi-van bólogatva, majd fejet hajtott, és hozzátette: – Ahogyan az előbb mondtad: türelem.

A két mester egymás mellett állva nézett a távolodó padavan után.

– Ígéretes tanítvány – jegyezte meg Plo. – Remélem, Quigon nem sodorja bele semmiféle bajba.

– Kevesebbet aggódj – felelte Saesee, és Plo kezébe nyomta a szerszámosládát –, és dolgozz többet!

4. FEJEZET

AZ ÖRVÉNYJÁRÓK TELEPE

KELDUIN

Semmi nem lesz a nagy elmék találkozásából, ha a megjelentek egyikének sincs agya.

Zilastra már a pályafutása korai szakaszában megalkotta magának ezt a mondást, és az azóta eltelt évtizedben sokszor bizonyult igaznak. De ez volt az első eset, hogy egy tűzharc kellős közepén jutott eszébe.

Sugárnyalábok villantak ide-oda a *Morleen* teherhajó folyosóján, ragyogó sávok, amikkel nem lett volna jó érintkezésbe kerülni. Ha valaki csak kinézett a sarok mögül, máris halálos veszélybe került. Zilastra a keresztfolyosóban lapult, ahonnan csak a fő járat egyik falmélyedését látta. Ebben kuporgott a helyettese, aki csak az imént figyelt fel a megérkezésére. A Burlug nevű feeorinnak az övéhez hasonló csápok díszelegtek a fején, de amíg a sajátjai a nautolikat jellemző módon zöldek voltak, addig Burlugéi kékek. Ráadásul, a megtermett fickó sokkal nagyobb célpontot nyújtott, mint ő.

– Maradj ott, Zil! – ordította Burlug a sugárnyalábok süvítését túlharsogva.

– Mi történt, Luggy? – tudakolta Zilastra.

– Talnak és Krinsnek vége. A mi *váratlan vendégünk* leszedte őket, amint elkezdték a tárgyalást.

– Megkímélt attól, hogy én magam végezzek velük – jelentette ki Zilastra. *Ennyit a békés találkozóról* – gondolta, és egyre dühösebb lett. *Fedélzeti támadás, a saját kikötőmben! Micsoda őrület!*

A hajó átvétele a legegyszerűbb feladatok közé tartozott, amit a személyzetének simán el kellett volna végeznie. A Kelduinon fenntartott saját leszállópálya nyújtotta biztonságos körülmények között vizsgálták át a frissiben zsákmányolt hajókat. Eltávolították róluk az eladható rakományt, míg egy másik csapat felmérte a hajó állapotát egy olyan ellenőrző listát használva, amit bármelyik köztársasági bürokrata megirigyelt volna.

Azonban, mielőtt mindez megtörténhetett, biztosítani kellett a hajót. Egy nagyobb jármű elfogása és átirányítása általában zűrös ügy volt, és ritkán maradt idő arra, hogy utazás közben elkapjanak mindenkit, aki rajta utazott. Ez persze már csak merő formalitás volt a kikötőben, ahol Zilastra csapata erőfölényt élvezett. Onnan kezdve a dolgok úgy mentek tovább, mint mindig a kalózkodás hajnala óta. Az elfogott hajózók többsége hajlott rá, hogy minden hűhó nélkül átálljon. A kalózokhoz csatlakozni sokkal jobb volt a munkanélküliségnél – vagy az erőszakos halálnál. Még a kereskedelmi járatok elméletileg lojális kapitányai is hamar megtörtek, ha némi nyomást gyakoroltak rájuk.

Ám az olyan független teherhajók, mint a *Morleen* tulajdonosai egy másik fajtához tartoztak: védték a hajójukat, és még jobban szerették a hírnevüket, illetve a róluk szóló történeteket. Szép számmal akadtak olyanok, akik eleven legendának tartották magukat, és nem voltak hajlandók átadni a hajójukat. Némelyik napokig rejtőzött a különféle csövekben arra várva, hogy lehetősége nyíljon lelövetni magát.

Vagy arra, hogy kisebb-nagyobb károkat okozzanak.

Mialatt a sugárnyalábok tovább röpködtek a levegőben, Zilastra megigazította a védőszemüvegét, majd előhúzta

a fegyvereit. Hődetonátort nem vethetett be, mert az megrongálta volna a hajót. Gázbomba alkalmazása pedig azt jelentette volna, hogy még tovább kell várniuk a hajó átvételével. Nem, ezt az ügyet a nehezebbik módszerrel kellett rendezni, még mielőtt…

A lövöldözésnek hirtelen vége szakadt.

Burlug azonnal a főnöke felé nézett, és odaszólt neki:

– Ne mozdulj! Ez csapda.

– *Gondolod?* – kérdezte Zilastra.

Rögtön ezután meghallotta, hogy becsukódik a pilótafülke ajtaja, és pár másodperccel később halk zúgással beindultak a teherhajó hajtóművei. *A gazdája még most is próbálja megmenteni az átkozott hajóját!*

Szerencsére létezett még egy lehetőség, amit Zilastra figyelmen kívül hagyott, amíg zajlott a vad lövöldözés: a belső hírközlő, aminek az egyik modulja közvetlenül mellette volt a falon. Az oldalán függő tokba eresztette az egyik sugárvetőjét, aktiválta a kommunikációs berendezést, és beleszólt:

– Hé, figyelj csak ide! Te, aki a pilótafülkében vagy.

Előbb csak sistergést hallott, aztán egy rekedtes női hangot:

– Nem tárgyalok veletek! Takarodjatok a hajómról!

– Igen, ezt már sokszor hallottam. Zilastra vagyok – közölte Zilastra.

Rövid szünet következett, aztán az ismeretlen nő azt felelte:

– *Zilastra* vagy? Az Örvényjárók vezére?

– Örülök, hogy hallottál már rólam. Ez azt jelenti, tudod, hogy mit fogok csinálni.

Megint csend következett. Burlug a fejét csóválva morogni kezdett:

– Nem hiszem, hogy…

– Várj! – suttogta neki Zilastra. Ehhez a dologhoz rendszerint tíz másodperc kellett.

A teherhajó tulajdonosának öt is elég volt.

– Hadd tartsam meg a *Morleen*t! – kérte idegesen.

– A *mit*?

– Ezt a hajót. Az enyém. Vigyétek a rakományt, de a hajót hagyjátok meg nekem!

Zilastra ezt is sokszor hallotta már.

– Mit szállítasz? – kérdezte.

– Ipari savat, több tartálynyit. Négymillió litert. A Gorse-ra, az Introsphere-nek.

Zilastra fújt egyet, és undorodva legörbítette a száját.

A hajtóművek ugyanakkor egyre hangosabban zúgtak, mire aktiválta a hírközlőt, és beleszólt:

– Rendben, szerencséd van! Történetesen van rá egy vásárlónk itt, a Kelduinon.

– És?

– Megkapod az egyik tartályt. Eladod, és lesz annyi pénzed, hogy elhagyd a bolygót.

– *Micsoda?* Nem! – tiltakozott kiabálva a tulajdonos, aki a jelek szerint már nem tudott uralkodni magán. – A hajómat akarom!

– Ez az ajánlat. A *Morleen* az enyém. Ha alkudozni akarsz, legközelebb keress egy használthajó-kereskedőt! – válaszolta Zilastra, és a hajtóművek hangját figyelve hozzátette: – Ha a gép elhagyja a telepet, a társaim lelövik, még akkor is, ha én a fedélzeten vagyok.

– Micsoda? Tényleg kiadtál egy ilyen parancsot?

– Mintha arról lett volna szó, hogy már hallottál rólam. Tíz másodpercet kapsz – felelte Zilastra, azzal kikapcsolta a készüléket, és megint előhúzta a másik sugárvetőjét.

A tulajdonosnak teljes tíz másodperc kellett ahhoz, hogy észhez térjen. Aztán gyorsan elhallgattak a hajtóművek. És amikor kinyílt a pilótafülke ajtaja, a hajó gazdája meghalt – Zilastra mindkét fegyverével beleküldött egy-egy töltetet.

Burlug odament, és szemügyre vette a holttestet, ami a csapat két korábban leterített tagja mellett feküdt a padlón.

– A jó öreg Zilastra… – dörmögte. – Mosolyog és lő.

– Egy csomó időt vesztettünk a nő miatt – felelte Zilastra, és eltette a sugárvetőit. – Vidd ki innen!

A nála legalább kétszer súlyosabb Burlug erőlködés nélkül felkapta az ernyedt testet, és azt kérdezte:

– Hová tegyem?

Zilastra a tat felé bökött a hüvelykujjával.

– Az övé az egyik savval teli tartály a raktérben. Az alku az alku – válaszolta, azzal lenézett a két halott kalózra, és hozzátette: – Őket is.

– Vettem.

Zilastra maga is fürdeni akart – bár egy sokkal kevésbé veszélyes folyadékban. A nautolik vízközelben érezték otthonosan magukat, és bár a munkája az űrhöz kötötte, szerette alaposan kiáztatni magát. De még sok dolga volt.

– Luggy, a nő hol rejtőzött el? – kérdezte a feeorintól.

– A hőcserélő elosztója alatt. Sikerült úgy belopóznia a pilótafülkébe, hogy senki sem vette észre.

– Hát, ez remek! – dohogott Zilastra. Ennek nem lett volna szabad megtörténnie. A fejét jobbra-balra forgatva körülnézett, majd hozzátette: – Hol a kölyök?

Az adóvevőért nyúlt, de letett róla, és inkább a hajó belső hírközlőjéhez lépett.

– *Kylah Lohmata! Bújj elő!* – mondta, és a hangja bömbölve visszhangzott a falak között.

A háta mögött kipattant egy fém válaszfal-panel, és hangos csendüléssel érkezett a padlóra. Tizenkét év körüli, sötét hajú ember lány bújt ki az alig egy méter magas nyílásból. Az arcát és a ruháját koszfoltok borították, de mialatt tisztelgett, a szeme fényesen csillogott.

– Jelentkezem, felség!

Zilastra intett egyet kesztyűs kezével, és azt felelte:

– Nincs jókedvem. Két halottam van, mert nem vettük észre a tulajdonost. A csövek és szervizjáratok ellenőrzése a *te* feladatod!

Kylah talpra állt, felegyenesedett, és azt felelte:

– Találtam valami mást. Tudtam, hogy látni akarod.

– És azt gondoltad, csak úgy tudsz beszélni velem, hogy elmászol idáig?

– Mindenfelé lövöldöztetek – vágott vissza Kylah, és felvette a panelt, amit az előbb lökött a padlóra. Ahogyan a folyosói falakon, ezen is fekete foltok sötétlettek, amiket a tulajdonos sugárnyalábjai égettek a felületbe. A kölyök vidáman mosolygott, és hozzátette: – Kövess! Gyere velem a raktérbe!

A vékony kislány visszamászott a szervizjáratba, még mielőtt Zilastra elkaphatta volna. Így aztán csak letérdelt, és meglátta, hogy Kylah, mint valami rágcsáló, gyors mozdulatokkal halad a járatban. Ő maga nem fért be, ezért a lány után kiabált:

– Mi bajod van a folyosókkal és a lépcsőkkel?

– *Erre rövidebb!*

Zilastra dühösen fortyogott magában, mígnem meghallotta Burlug hangját.

– Okos kölyök! – A megtermett alak a tulajdonos holttestét a vállán tartva levigyorgott a főnökére, és hozzátette: – Ez menti meg attól, hogy leordítsuk a haját a fejéről. Ha befférnék oda, követném.

– Nyomás a raktérbe, mielőtt mindenkit kinyírok! – fenyegetőzött Zilastra, és végignézte, hogy a megtermett alak elindul, aztán a nyomába szegődött. A lépcsőkön és több szinten átvezető, hosszabbik utat választotta.

Zilastra életében nem jutott hely és idő saját gyermeknek. Épp elég nehéz volt összehozni az Örvényjárókat a Szeletnek ebben a szektorában működő, másik négy bandáról leszakadó alakokból. És mégis, valamilyen módon egyfajta nevelőszülő lett Kylah számára. A kislány potyautas volt egy teherhajón, amit a banda elrabolt, és mivel sehová sem mehetett, velük maradt. A vékony gyerek befért olyan helyekre, ahová senki más, és rátalált olyan dolgokra, amiket mások nem is kerestek, így hamarosan a csapat hasznos tagja lett.

Emellett, mivel mindenki, aki alvezéri pozícióra áhítozott, állandóan megpróbálta lenyűgözni őt, egy fegyelmezetlen árva üdítő változatosságot jelentett. Kylah is törekedett arra, hogy minél jobb legyen, de nem játszott össze senkivel. Zilastra ebben a tekintetben nem pont ilyen volt, de azt pontosan tudta, milyen az, amikor valaki fiatalon magára marad – és tisztelte a teljesítményt. Mi több, nemrégiben különleges küldetéssel bízta meg a potyautast.

Amikor megérkezett a raktérbe, az a gondolata támadt, hogy ez talán nem is volt olyan bölcs döntés a részéről. Valóban, ahogyan a néhai tulajdonos mondta, tartályok sorakoztak a tágas térben. A lábaikat csavarok rögzítették a fedélzethez, és csakis egy megfelelő berendezésekkel felszerelt tároló létesítménynél lehetett kiüríteni őket. Zilastra ebből azonnal tudta, hogy a rakomány nem túl értékes a számára.

– Sehol a gyerek – állapította meg Burlug. – Pedig biztos voltam abban, hogy legyőz minket.

Zilastra szempillantás alatt indulatba jött, és felordított:

– *Potyautas!*

– Itt vagyok! Itt, fent! – kiabálta a lány valahonnan fentről.

Zilastra felnézett az egyik tartályra. Kylah valahogyan feljutott oda, és most a hatalmas tárolóegység tetején lévő nyílások egyike mellett üldögélt.

– Miért is vagyunk itt? – kérdezte tőle Zilastra.

– Ezt biztosan látni akarod – közölte Kylah. – *Nem én vagyok az egyetlen potyautas ezen a hajón!*

5. FEJEZET

CORUSCANT

A coruscanti Nagy Nyugati Tenger messze esett a Jedi Templomtól, de Yaddle így is azt érezte, hogy fuldoklik. Nem a folyadékban, hanem a részletekben.

– Már megint ez! – mondta, és vett egy mély lélegzetet, hogy ismét belevesse magát a munkába. – Öt, kötőjel, tizenhetes tétel, a koréliai Yash Helgan ügye.

A zöld bőrű, apró termetű mester valósággal eltörpült a könyvtári szárnyban lévő, félkör alakú íróasztalhoz képest, mialatt az adattáblájáról olvasta fel a szöveget, a titkárdroid pedig rögzítette a hangját. Legalábbis feltételezte, hogy a gépezet még mellette áll. A tanulmányozott holokönyvek magasra feltornyosulva eltakarták előle a kilátást.

De jobbra nem, így a szeme sarkából meglátott valamit. Elfordította a fejét, és az ismerős, barátságos arc láttán felkiáltott:

– Jinn mester!

– Üdvözöllek, Yaddle mester – köszönt Qui-gon, és meghajolt. – Elnézést a zavarásért. Csak errefelé jártam…

Yaddle mosolyogva válaszolt:

– Sosem bánom, ha megzavarnak az ítélkezés napján.

– Tessék?

– Jogi ügyek – magyarázott Yaddle, és apró, zöld ujjával az íróasztalán halmozódó iratokra mutatott. – A Galaktikus Bíróságon általában úgy tartják, hogy a Jedik nem vonhatók felelősségre azokért az esetekért, amelyek hivatalos szolgálatteljesítésük alatt történnek a Köztársaság határain belül.

– Általában. De nem mindig? – kérdezte Qui-gon.

– Így van… és vannak más jellegű kérdések is – felelte Yaddle, és az adattáblára bökve folytatta: – Itt vannak például a polgári perek, amiket szabálytalan letartóztatások miatt indítottak. Mindegyikben érintett egy-egy Jedi, aki vagy a letartóztatásban vett részt, vagy az azt követő kihallgatásban. Magukat a Jediket nem lehet perbe fogni, de arról gondoskodhatunk, hogy tanúskodjanak. És ez még csak az egyik változat.

– Bonyolultnak tűnik – jegyezte meg Qui-gon.

– Mmm… Annak, hogy elvállaltam ezt a feladatot, az az egyik oka, hogy oly régóta élek, és oly sok mindent láttam. Mindig vannak precedensek. Kivéve, amikor nincsenek – magyarázott Yaddle, és rámutatott az utolsó ügy aktájára. – Gondolkodjunk el a szegény Yash Helgan ügyén! Ez a padavan légi taxival utazott, és bekapcsolta a fénykardját, hogy azzal világítson. A penge áthatolt az ülésen, felnyársalta a pilótadroidot, és ennek eredményeként a jármű hirtelen a Megemlékezés Napjának éjszakáján rendezett ünnepi felvonulás résztvevője lett, holott ez nem szerepelt a programtervben.

A titkárdroid hátrált egy lépést, mire Qui-gon megveregette a vállát, és azt mondta neki:

– Biztosra veszem, hogy helyrehozták azt a droidot.

– Így lesz, amint megtalálják az összes darabját – tette hozzá Yaddle. – Szóval, fogalmazzunk úgy, hogy van itt egy halom különféle jogi eset.

Ebben a pillanatban sípolni kezdett Qui-gon adóvevője. A mester elnézést kért Yaddle-től, és beleszólt a készülékbe:

– Igen, Obi-van?

– Elintéztem az utazást azoknak, akiknek szükségük van rá.

– Helyes. Csak bánj óvatosan a fénykardoddal!

– *Tessék?*

– Hagyjuk, nem érdekes! Én még dolgozom a feladataimon – válaszolta Qui-gon, azzal megszakította az összeköttetést, és elbúcsúzott Yaddle-től: – Sajnos mennem kell.

– Ahogyan a jövő, úgy Qui-gon Jinn is folyton mozgásban van – válaszolta Yaddle, és még akkor is mosolygott, amikor a mester eltűnt a holokönyvek és iratok tornyainak takarásában.

Aztán ismét a kezébe vette az adattáblát, sóhajtott egyet, és azt gondolta: *Elmenni különféle helyekre… Már nem is emlékszem, hogy az milyen!*

MIÉRT ENNYIRE KÉK minden?

Amikor fegyelmezett elmére támadt szükség, Adi Galliának nemigen akadt párja. Ez volt az egyik oka annak, hogy a többi tanácstag gyakran bízta rá a diplomáciai ügyeket – de főleg a szenátorokkal és más köztársasági hivatalnokokkal meglévő kapcsolatai miatt.

Nem csak azért, mert mindig emlékezett a nevekre és címekre – erre bármelyik protokolldroid képes lett volna. Adi a nézeteiket is ismerte azoknak, akikkel tárgyalni szokott. Ismerte a politikai pályafutásukat és a magánéletük apró részleteit. A legtöbb esetben nem volt szüksége adattáblára, bár rájött, hogy ha a kezében tart egyet, az megnyugtató hatást gyakorol a környezetében tartózkodókra. Számára az összpontosítás volt a minden.

De még így is, néha furcsa dolgok vonták magukra a figyelmét. Ő és Yoda mester gyakran tanácskoztak Valorum kancellárral és Palpatine szenátorral a Coruscanton, és a mostani megbeszélés során, mintegy másfél órával annak kezdete után

azon kapta magát, hogy a figyelme egyre inkább a falakra és a bútorokra irányul. Finis Valorum a megszokott módon ünnepelte az újraválasztását – költséget nem kímélve megváltoztatta az iroda egész színsémáját. Ezúttal szinte hipnotikus hatású sötétkék árnyalatokat választott, talán azért, hogy azok megnyugtató hatást gyakoroljanak a látogatókra.

Vagy pedig, hogy elaltassák őket – de hát a Valorummal folytatott megbeszéléseknek eleve megvolt ez a hatásuk.

– És megjelent a láthatáron egy újabb aggasztó ügy – jelentette be az égszínkék széken ülő kancellár, és a terjedelmes íróasztal fölé hajolva, végtelenül komolyan folytatta: – A Garquin az idegenforgalomból származó bevétel nulla egész két százalékkal csökkent.

– Két százalékkal? – kérdezte Yoda.

– *Nulla egész* két százalékkal – javította ki Palpatine, aki a két Jedi-mester mellett ült. – De a modellek előjelzése ennél is több.

Valorum az adattábláján derengő adatokat fürkészve folytatta:

– A gazdasági munkacsoport, aminek Palpatine szenátor az elnöke, felállított egy elméletet, amely szerint ez a visszaesés a kaftermelő szektorban lezajlott sztrájkok és egyéb munkavállalói akciók közvetett eredménye.

Adi rájött, hogy milyen irányba tart a beszélgetés, és feltette a kérdést:

– Azt javasolják, hogy küldjünk oda Jediket, hogy segítsenek lebonyolítani a dolgozók és a munkáltatók tárgyalásait?

– Ha vakációzni küldenénk oda őket, azzal nem sokat segítenének – felelte Valorum.

Yoda és Adi összenéztek, és az utóbbi sietve emlékeztette magát: *türelem*.

– Hasonló a helyzet a Chamble-ön – fűzte hozzá a kancellár. – Csak ott a helyi rendőrök sztrájkolnak. Az ebből eredő

nyugtalanság befolyást gyakorolt a Bansche Tech piaci értékére. Jelentős veszteséget kellett elkönyvelniük.

– Közvetítőket a Chamble-re – mormolta Adi, és az emlékezetébe véste ezeket a szavakat.

– Ó, ne! – tiltakozott Palpatine, aki eddig az adattábláján szereplő információt olvasta, de most felkapta a fejét. – A Chamble szenátora azt mondja, hogy a kormányzata nem fog tárgyalni semmilyen módon. Csupán annyit szeretne, hogy a vállalkozások védelmet kapjanak.

– Mi nem rendőrök vagyunk – jelentette ki Yoda –, se nem vállalati biztonsági őrök.

Ez már a sokadik ilyen eset volt, és minden jelenlévő nyugodtan, zökkenőmentesen lépett túl rajta.

– Egy látogatás elég lenne – javasolta Valorum a kézfejét nézegetve. – Hogy a helyi lakosok lássák önöket a vállalatok területén. Egy bejárás, esetleg?

– Csak akkor, ha a mesterek úgy ítélik meg, hogy érdemes erre fordítani azt a drága idejüket – vélekedett Palpatine, és nyájasan mosolygott a Jedikre. – Az efféle döntések teljességgel az önök hatáskörébe tartoznak. Talán szervezhetnének oda egy kiképző küldetést. Azok elég látványosak.

Yoda a társára nézett, és megszólalt:

– Gallia mester…

– Máris kész az emlékeztető – közölte Adi, és ezúttal, a műsor kedvéért az adattábláját használta. Palpatine, a kancellár régi szövetségese, a jelek szerint mindig tudott megoldást javasolni, valahányszor felhívta egy-egy problémára a Jedik figyelmét. Valorum részben ezért hívta meg ezekre a találkozókra.

Adi vett egy mély lélegzetet, és feltette a kérdést:

– Következő napirendi pont?

Ebben a pillanatban a háta mögött kinyílt az ajtó. Egy titkárdroid érkezett, aki odament az íróasztalhoz, a kezében egy pár vörös csizmával. Adi első gondolata az volt, hogy a csizma nagyon nem illik az irodához, mert túlontúl vörös,

ráadásul az oldalán végigfutó, csillogó kőfüzér kimondottan rikító. Bizonyosan nem úgy nézett ki, mint amit Valorum hajlandó lenne viselni.

– Ez itt a Köztársaság új tagja, a Hafernia lakóinak terméke – jelentette be Valorum, és utasította a droidot, hogy mutassa meg a csizmát Adinak.

Adi szemügyre vette. *Hát, a haferniaiaknak talán így tetszik* – gondolta, és szerencsére megtalálta a módot arra, hogy úgy válaszoljon, hogy közben nem hazudik:

– Biztosra veszem, hogy büszkék a műveikre.

– Igen, büszkék – erősítette meg a kancellár. – Szeretnének küldeni belőlük néhány raklappal a Templomnak.

– Raklappal? – kérdezte Yoda.

– Igen, több raklap ilyen csizmát.

Adi meglepődött a válasz hallatán.

– Örömmel továbbítjuk majd jótékonysági szervezeteknek – mondta, és továbbra is elképedten bámulta a két ízléstelen torzszülöttet. – Hacsak nem gondolják azt, hogy túl finom darabok erre a célra…

– Ó, nem! – felelte Valorum. – Nem jótékonysági céllal ajánlották fel a szállítmányt. *Önöknek* szánják az egészet.

– Nekünk?

– A Jediknek. Hogy ezekben a csizmákban járjanak, természetesen.

Adinak kellett pár pillanat, hogy felfogja, miről beszél a kancellár.

– A Jedik… – bökte ki nagy nehezen. – *Ilyen* csizmát hordjanak…

– Csak időről időre – felelte Valorum. – Hogy megmutassuk a haferniaiaknak, hogy szívesen látjuk a termékeiket a Köztársaságban.

– Természetesen ingyen bocsátják a szállítmányt az önök rendelkezésére – fűzte hozzá Palpatine.

Adi úgy vélte, hogy az efféle lábbeli a táncterembe való, nem az utcára, és főleg nem akciókhoz.

– Nem hinném, hogy megfelelnek a célnak, kancellár – mondta, és a társa felé nyújtotta a csizmát. – Egyetértesz, Yoda mester?

– Én sok mindent tudok – felelte Yoda –, de sosem viselek lábbelit.

– Igen, ez igaz – mormolta Adi, és gondterhelten folytatta: – Nagyra értékeljük az ajándékot, kancellár, de a Jedik nem reklámozhatnak különféle termékeket.

– Ó, dehogynem! – jelentette ki Palpatine, és felvonta a jobb szemöldökét. – Önök a Galaktikus Köztársaság és a jó kormányzás eleven reklámjai.

Adi úgy gondolta, hogy ez az állítás java részben igaz, de az egész dolog nevetségnek tűnt. Valorum számos teljesíthetetlen kéréssel hozakodott elő a találkozók során, és egyre világosabbá vált, hogy egyik sem érdekelte igazán. A kancellár afféle csatornaként szolgált, amin átáramlottak a támogatói és szövetségesei kérései. Néha nem is akart mást, csak hogy módjában álljon elmondani a kérést.

Ez is egy ilyen ügynek tűnt.

– *Valóban* szörnyen néz ki – ismerte el Valorum a csizmát fürkészve. Aztán összenézett Palpatine-nal, és mindketten kuncogni kezdtek.

– A haferniaiak ritkán hagyják el a bolygójukat – mondta Palpatine. – Sosem fogják megtudni, hogy önök viselik-e a csizmákat, vagy sem.

Ez igazán megnyugtató – gondolta Adi, azzal visszaadta a csizmát a droidnak, és kicsit odébb csusszant a székén. Megint eltelt néhány perc, és egy olyan dologról beszéltek, amiből soha nem lesz semmi…

Mielőtt távozott volna, a titkárdroid odalépett a Jedikhez, és közölte velük:

– Egy Jedi várakozik az előszobában. Azt mondja, a neve Qui-gon Jinn.

Adi tudta, hogy Qui-gon nemrégiben visszatért a Coruscantra.

– Valószínűleg minket keres – mondta halkan.

– Mindig és mindig van valami, ami a figyelmünket követeli – dohogott Yoda, és Adi felé fordulva folytatta: – Beszélj vele, kérlek! Én már túl öreg vagyok ahhoz, hogy ide-oda futkossak.

Adi azonnal tudta, hogy az öreg mester így akarja megkímélni attól, hogy végig kelljen ülnie ezt a jelenlegi megbeszélést, és ezt nem hagyhatta.

– Biztosra veszem, hogy Jinn mester veled szeretne beszélni – válaszolta mosolyogva.

– Nem tarthatjuk fel a kancellárt – vágott vissza Yoda. – Neked hosszabb a lábad.

Adi ezt nem vitathatta. Felállt, követte a droidot, és az járt a fejében, hogy elképzelni sem tudja, hogyan bírja ki Yoda ezeket a találkozókat évszázadok óta.

A Köztársaság kormányzati épületében lévő iroda előszobája az előző ciklus színeiben pompázott; a jelek szerint a Valorum által megbízott belső építészek még nem értek ide.

Amint Adi meglátta a rá váró Jedit, elmosolyodott, és fennhangon köszönt:

– Üdvözöllek, Jinn mester! Örömmel látom, hogy visszatértél.

– Én is örülök neked, Gallia mester – felelte Qui-gon, és meghajolt. Látszott rajta, hogy nem tetszik neki valami, és rögtön hozzá is tette: – Megmondtam a droidnak, hogy ne zavarjon meg titeket.

– Szívességet tettél nekem – válaszolt Adi vigyorogva, és azt kérdezte: – Mi járatban vagy?

– A legutóbbi utazásomhoz kapcsolódó ügyeket intéztem errefelé – közölte Qui-gon. – És amikor meghallottam, hogy te

és Yoda mester itt vagytok, úgy gondoltam, benézek, hátha végeztetek. Van egy dolog, amit szeretnék a teljes Tanács elé tárni.

– Én meg szeretném túlélni ezt a napot – mormolta Adi, és a kancellári iroda ajtajára pillantott. – Mi még maradunk egy darabig, és nem hiszem, hogy sikerül beszélnem a többi tanácstaggal. De ha hamarabb találkozol velük, nyugodtan kérd meg őket, hogy beszéljenek meg egy mindenki számára megfelelő időpontot.

– Úgy lesz – ígérte Qui-gon, és megint meghajolt. – És elnézést, amiért kirángattalak a megbeszélésről.

– Már megmondtam: sose kérj bocsánatot azért, mert helyesen cselekedtél – felelte Adi vigyorogva. – De nézd már, kinek mondom ezt…

Miután végignézte, hogy Qui-gon távozik, összeszedte magát, és visszatért az irodába. A többiek időközben áttértek arra, ami egyre inkább a megbeszélések rendszeres szakasza lett, és aminek közös megegyezéssel az „erőforrások újraelosztása" szívderítő nevet találták ki. Valorum és Yoda már belemerültek a részletek egyeztetésébe, de Palpatine észrevette, hogy Adi visszatér. Felé hajolt, és átadott neki egy adattáblát.

– Íme, Gallia mester, az eddig javasolt lépések felsorolása – mondta barátságosan.

– Alaposan áttanulmányozom – ígérte Adi.

De valami megint elterelte a figyelmét. Nem a tárgyalás, és még csak nem is a nagy, szögletes ablakon túl száguldozó gépek. Ezúttal ő hajolt a Naboo szenátora felé, és fél kézzel eltakarta a száját, a másikkal pedig a falakra mutatva feltette a kérdést:

– Miért *pont* ezt a kéket választotta?

– Ízlés dolga, azt meg nem lehet megmagyarázni – suttogta Palpatine. – Tudja, néha elgondolkodom azon, hogyan nézne ki ez a helyiség vörösben.

6. FEJEZET

AZ ÖRVÉNYJÁRÓK TELEPE

KELDUIN

Nézd meg ezeket az alakokat! – mormolta Zilastra a kelduini bázison állomásozó *Morleen* rakterében. Az imént odahívta magához IK-111-et, az orgyilkos droidját, hogy biztosítsa őt – de a gépezetnek aligha kellett megvédenie az előtte álló három, mocskos ruhát viselő, nehézkesen mozgó alaktól. Mindhármuk arca eltorzult a közelmúlt kínjaitól, és alig tudtak egyenesen állni a fekete droid sugárvetői előtt. Zilastra a fejét csóválva fürkészte őket. *Micsoda csürhe!* – mérgelődött magában.

A három alakot az egyetlen olyan tartályból húzták ki, ami nem tartalmazott savat. Csakis a tetejébe épített búvónyíláson mászhattak ki, amitől tíz méter választotta el őket, amikor a tartály alján álltak. Egy sodrony és fél óra erőlködés kellett ahhoz, hogy kiszedjék őket.

– Elmentem a tartály előtt, és meghallottam az ordításukat – magyarázott Kylah. – Nem hinném, hogy a személyzethez tartoznak. Olyan büdösek, hogy biztos, hogy jó ideje voltak odabent. Szerintem csapdába estek.

– Hátrálj kicsit, Eyekay! – parancsolta Zilastra, és miután IK-111 engedelmeskedett, így folytatta: – Honnan származik ez a hajó?

– A Randonról – válaszolta Burlug, aki a másik tartályra vezető lépcsőn állt, készen arra, hogy megszabaduljon a tulajdonos tetemétől. – Kölyök, szerinted potyautasok?

– Én sosem bújnék el egy ilyen hülye helyen – közölte Kylah.

Egy devaroni. Egy houk. És egy klatuini… – sorolta magában Zilastra, majd csettintett az ujjaival, és megszólalt:

– Ti vagytok azok, akik megpróbálták elrabolni a *Regal Zephyr*t!

A három alak nem mondott semmit. De jó kártyás lévén, Zilastra leolvasta az arcukról, hogy mit éreznek. A houk komornak tűnt, viszont a szeme folyamatosan mozgott. Attól félt, hogy rendőrök kezébe került. A klatuini attól félt, hogy nem rendőrök kapták el. Neki mindene mozgott, *csak* a szeme nem, mialatt idegesen toporgott.

Ám amikor Zilastra szóba hozta a bűncselekmény-kísérletet, a devaroni felnézett. Az arckifejezése büszkeséget tükrözött – noha nem sok oka volt büszkének lenni –, és ez valami másnak szólt. Ő volt a másik kettő főnöke, vagy legalábbis annak tartotta magát.

– Ki vagy te? – kérdezte tőle Zilastra.

– Zúzó. *A* Zúzó.

– Miért, van több is?

Zúzó előrelendítette a jobb kezét, mire a droid fenyegetően felzúgott. A devaroni gyorsan visszarántotta és a háta mögé dugta a kezét, majd azt felelte:

– Én vagyok az ész.

– Hát, akkor szörnyű életetek lehet – jegyezte meg Zilastra, és járkálni kezdett előttük, majd odaszólt az oldalt álló lánynak: – Hallottál már ezekről a fickókról?

– Három elkövető megpróbált elrabolni egy személyszállítót az Ootmia-útvonalon. Abból, amilyen körülmények között rájuk találtunk, sejtheted, hogy milyen jól sikerült az akció – felelte Kylah, és a reszkető klatuinit figyelve hozzátette:

– Elbújtak az első visszafelé induló akármin, aminek volt hajtóműve. Jól mondom?

A klatuini felnézett Burlugra, aki ebben a pillanatban dobta bele a holttestet a másik tartályba, és az ijesztő csobbanás hallatán majdnem elájult.

Végül Zúzó szólalt meg:

– Ne is erőlködjetek Wungóval, barátaim! Már mondtam: én vagyok itt az ész. – Rácsapott az öklével a mellkasára, és folytatta: – Látom, ti és mi ugyanabban utazunk. Jó találkozni egy társsal…

Zilastra a megtermett alak felé lódult, elkapta a két szarvát, és azoknál fogva úgy elcsavarta a fejét, hogy majdnem kitörte a nyakát.

– Aú! Engedj el! – kiabálta ijedten Zúzó.

– *Senki sem támadja meg a Regal Voyager vállalat hajóit!* – jelentette ki Zilastra, és még nagyobb erővel markolta a devaroni szarvait. Zúzónak rogyadozni kezdett a térde.

Wungo összerezzent, és a nyakát behúzva kérdezte:

– Ők a… az a ti felségterületetek?

– Át… át akartuk adni nektek a hajót – nyöszörögte Zúzó, és a hangja alapján komoly fájdalmai lehettek. – Előre megbeszéltük, igaz, Ghor?

– Így van! – erősítette meg a houk. – Megbeszéltük, hogy átadjuk a hajót az Aljasoknak.

Zilastra nem mondott semmit, csak dühösen nézett a fickóra.

– Várjunk csak, ez nem jó – hadarta Ghor, és láthatóan remegett a szája. – Azt mondtuk, a Lyukas Koponyáknak adjuk.

Zilastra ezúttal is hallgatott, mire Wungo dadogva közbeszólt:

– Ne… nem! Várj! A Piszkos Kredről beszéltünk.

Megint rövid szünet következett, aztán Zúzó lélegzet után kapkodva, vékonyka hangon azt kérdezte:

– A Mérgezett Pengék?

– *Zilastra vagyok!* – jelentette be Zilastra, azzal felfelé rántotta Zúzó szarvait, így az arcuk egy magasságba került, és folytatta: – Az *Örvényjárók* főnöke!

– Ez az! – hörögte Zúzó, mintha most egy csapásra eszébe jutott volna a név. – Erről beszéltünk! Hogy az Örvényjáróknak lopjuk el hajót.

– Így van! – bizonygatta Ghor. – Szeretem az örvényjárót. A pazaak egyik változata.

Zilastra összerezzent, és felcsattant:

– A *szabakk* változata, te idióta! És hogy érted azt, hogy nekem akartatok lopni?

– Mert így megmutathattuk neked, mire vagyunk képesek – magyarázta Zúzó. – Akarom mondani, megmutattuk volna, ha sikerült volna.

– Nem akarom, hogy *bárki* lecsapjon a Regal Voyager hajóira – közölte Zilastra. – Sem az én kedvemért, sem senki másért. Ezt mindenkinek tudnia kell, aki a Szeletben dolgozik. Értitek?

Zúzó meredten bámulta őt, és azt felelte:

– Öööö… nem.

Zilastra bizonyosan nem akarta elmagyarázni nekik a dolgot. Elengedte Zúzót, aki térdre roskadt, majd megfordult, és felnézett Burlugra.

– Még három fő előjegyezve savfürdőre! – mondta fennhangon, és csettintett az ujjaival. – És sürgős a dolog. Gyere, Kylah!

Zúzó társai, továbbra is sugárvetők előtt állva, kétségbeesetten jajgattak. A devaroni volt az egyetlen, aki képes volt értelmes mondatokat összerakni magában.

– Várj! Nem értem! – kiáltotta kétségbeesetten, mialatt Zilastra távolodni kezdett tőle. – Csak most mondtad meg nekünk, hogy nem akarod, hogy valaki elrabolja a Regal Voyager hajóit. Hát, nem is raboltuk el! A Jedi megállított minket, *mielőtt* megtehettük volna.

A gyűlölt név hallatán Zilastra résnyire vonta a szemét – és megállt. Megfordult, és azt kérdezte:

– Azt állítjátok, hogy egy *Jedi* akadályozta meg, hogy ellopjátok a hajót?

– Így igaz! – felelte Ghor lendületesen bólogatva. – És még csak nem is egy akármilyen Jedi. Hanem egy Jedi-mester!

– Nem is akármilyen Jedi-mester – javította ki Wungo. – Hanem egy *agyturkász*!

– Micsoda? – kérdezte Zilastra, és értetlenül meredt a fickóra.

– Tudod, egy olyan izé, aki beszél hozzád, és megkérdezi, miért lopsz el mindenfélét – magyarázott Wungo, és végre eszébe jutott a kifejezés. – Egy tanácsadó.

Zilastra végiggondolta a lehetséges magyarázatokat, végül megállapodott annál, ami a legnagyobb ostobaságnak tűnt, és megszólalt:

– Azt akarjátok mondani, hogy az a valaki a *Jedi Tanács* tagja?

– Igen, ezt – felelte Zúzó. – Csak mégsem az. Úgy volt, hogy *az lesz*, de túl veszélyes és túl nagy hatalmú volt.

– Úgy van! – szólt közbe Ghor. – Sugárnyalábokat lő a szeme!

Wungo bólogatott, és ő is megszólalt:

– És a másik jéggé fagyasztott engem csak azzal, hogy megérintett!

– Ne legyetek ostobák! – förmedt rájuk Zilastra, és haragos tekintettel nézte őket. – És mit értesz az alatt, hogy *a másik*?

– Ketten voltak – válaszolta Zúzó. – Azt hiszem, hogy az a másik is tanácsos volt.

– *Tanácstag* – javította ki Zilastra. Ekkor rádöbbent, hogy mivel töltötte az élete előző percét, és vett egy mély lélegzetet, majd folytatta: – Ha valóban Jedik kaptak el titeket, miért nem vagytok őrizetben? Vagy miért nem haltatok meg? Nehogy

azzal gyertek, hogy elmenekültetek előlük! Magatoktól a tartályból sem tudtatok volna kijönni.

Rövid csend következett, mialatt a három alak megpróbálta kitalálni, hogy mit hazudjon. Végül Zúzó hozakodott elő egy beismerésféleséggel:

– Irányították az agyunkat.

– Rátok is fér – helyeselt Zilastra. De ezt az állítást sem hitte el. A Jedikről azt beszélték, hogy képesek befolyásuk alá vonni a gyenge akaratú, nem túl okos teremtményeket, de csak rövid időre. Ugyanakkor ez tűnt az egyetlen logikus magyarázatnak. Zilastra a lányra pillantott, és odaszólt neki: – Kölyök, nézz utána a jelentéseknek!

– Rajta vagyok – vágott közbe Kylah, aki máris a kezében tartotta az adattábláját. – A Randonon élő informátorod azt mondja, egy magányos Jedi volt és annak tanítványa. – Kuncogott egyet, és hozzátette: – És egy pillanatra sem kapcsolták be a fénykardjaikat.

Ezek egyre idegesítőbbek – gondolta Zilastra. Noha a köztársaságiak és a Jedik kezdtek visszavonulni a kereskedelmi útvonal mentén, az utóbbiak továbbra is azt csinálhattak, amit akartak – legalábbis ezt gondolták. Az olyan bolondok, mint Zúzó és a társai megkönnyítették a dolgukat. Az efféle alakoknak nem volt semmi keresnivalójuk egy magára valamit is adó csapatban – főleg nem az Örvényjárók között.

Ettől függetlenül, Zilastra aggasztó jeleket látott a történetben. *Jedik a Regal Voyager egyik járatán?* Túl közel jártak hozzá. Lehetett a véletlen műve, de még ha csak hajszálnyi esélye mutatkozott is annak, hogy a leggyűlöltebb ellenségei a tervei miatt szaglásznak a környéken, az azt jelentette számára, hogy meg kell másítania az iménti döntését – és ezt nem szívesen tette meg.

– Nem végzünk veletek – jelentette be végül. – Viszont el fogjátok mondani, hogy mi történt. *A legapróbb részleteket is.*

A három felsült géprabló szempillantás alatt megkönnyebbült, és azonnal, egyszerre elkezdett beszélni.

Zilastra feltartotta a mutatóujját.

– *Miután* kitakarítottátok a hajót! – tette hozzá, és odaszólt Burlugnak: – Az a két holttest még elöl van?

– És további tetemek a tatban. Azok, aki nem akartak csatlakozni – közölte Burlug, és lecsapta a búvónyílás fedelét. – Elég sok a mocsok arrafelé.

– Vidd magaddal ezeket a kiváló úriembereket! És ha bármi zűrt csinálnak…

Zilastrának nem kellett befejeznie a mondatot. A három alak néma csendben elügetett, hogy kövesse Burlugot.

Zilastra ekkor a lány felé fordult.

– Ma este megint felkeresed a Regal Voyager telephelyét az űrkikötőben, ugye? – kérdezte fojtott hangon.

– Persze. A szokásos ügy… csak egyesével tudom kihozni az árut.

– Mialatt ott vagy, nézd meg, van-e valami az aktákban a Jedikről! Nem akarom, hogy körülöttem szimatoljanak. Érted?

– Vettem.

– És légy óvatos! Az a környék a Pengék territóriuma. Volt valami zűröd valakivel?

– Egyszer, de simán kijöttem belőle. Van egy testőröm. Segített elijeszteni egy rakás idiótát.

Zilastra nyugtalan lett, és nem csak attól a gondolattól, hogy Kylah bajba került.

– Miféle testőr? – kérdezte. – Nem adtam melléd senkit.

– Az utcán találkoztam vele, amint épp elcsórt egy siklót. Géptolvajnak hívom. De ha látnád, hogy verekszik! Felfogadtam sofőrnek, hogy ide-oda furikázzon.

– Nyilván sokat segít, hogy leér a lába a pedálokig – mondta Zilastra kuncogva. – Szóval, a Potyautasnak most már van saját testőre. Biztos, hogy megbízhatsz benne?

– Meg tudnék bízni valaki másban, akit te adsz mellém, hogy elvigyen mindenhová? – kérdezett vissza a lány.

Legalább valaki *emlékszik a tanításaimra* – állapította meg magában Zilastra. Elvigyorodott, és azt felelte:

– Na, tűnés innen! Meg kell győződnöm róla, hogy nem rejtőzik egy egész kocsmai zenekar a padlólemezek alatt.